

PERIODIEK

NIEUWSBRIEF

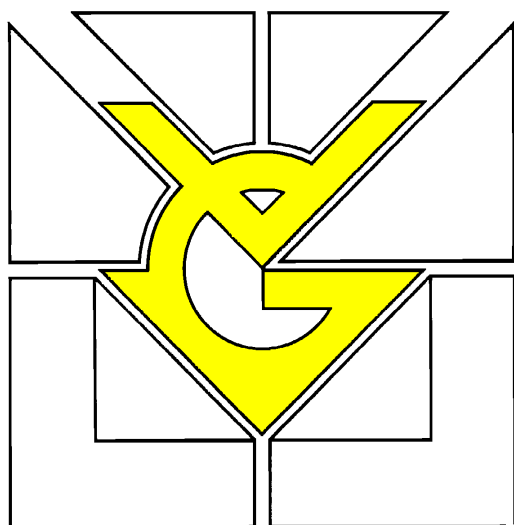
Vlaams Geneeskundigenverbond

54ste Jaargang

Tweemaandelijks Tijdschrift

Januari-Februari 1999 - Nr 1

Afgiftekantoor: 2000 Antwerpen 1

Inhoud

VOORWOORD	1
BILAN – E. Ponette	2
SOCIAAL BELEID EN FEDERALISME - E. Ponette	4
EEN VLAAMSE FISCALITEIT - E. Ponette	5
FORUM	
SPLITSING ORDE - O. Steeno	8
MANIFEST AK-VSZ	16
ALGEMENE LEDENVERGADERING	18
VLAAMSE VOORMANNEN VER- LATEN ONS – R. de Beule	20
BRIEFWISSELING	21
VGCV-CULTUUR	26

Voorwoord

Beste vrienden, leden van het VGV,

Bij deze eerste "Nieuwsbrief" van het nieuwe jaar, wenst het bestuur U allen een voorspoedig 1999 toe.

Vorig jaar zijn we gestart met deze nieuwsbrief, onder meer om U sneller te informeren over de actualiteit, en om U op de hoogte te houden van onze daden.

Ook in dit nummer kan U vaststellen dat het VGV niet bij de pakken blijft zitten, en dat wij meer bepaald regelmatig aankloppen bij de Vlaamse overheid om onze visies over de naderende eigen Vlaamse gezondheidszorg door te drukken.

Maar wij vragen met aandrang dat ook de leden hun steentje bijdragen. In deze tijd van elektronische snelwegen is het nog gemakkelijker om uw stem te laten horen. Via onze webstek (<http://www.vgv.be>) kunt U 24 uur op 24 uw reacties kwijt.

Help ons in 1999 het VGV verder uit te bouwen: door uw reacties via het internet, door snel te reageren op onze aanvraag voor lidmaatschapsvernieuwing, door de namen van eventuele kandidaat-leden (uit uw lokale kring of werksfeer) aan ons door te geven, zodat we hen een folder kunnen opsturen.

Wij danken U daarvoor.

Raad van Bestuur,

Jan Van Meirhaeghe

Secretaris

BILAN

Beste VGV-leden,

De jaarwisseling is een goede gelegenheid om positieve en negatieve elementen in de verdere verwezenlijking van Vlaams zelfbestuur tegen elkaar af te wegen.

We zijn er niet in gelukt Eerste-minister Dehaene te overtuigen het stemrecht voor EU-burgers onder de voorwaarden van het Vlaams parlement en van de Vlaamse beweging te laten goedkeuren; hij heeft er de voorkeur aan gegeven dat stemrecht zonder die voorwaarden, met bovendien een versnelde naturalisatie van niet-EU-burgers gevraagd door PRL-FDF, en met de hulp van diezelfde PRL-FDF, te laten goedkeuren.

Het gevolg is reeds duidelijk. PSC-voorzitter Maystadt verklaarde aan Gazet van Antwerpen (28/12/98): "Als Vlaanderen over de gewaarborgde vertegenwoordiging van Vlamingen in Brussel praat, leggen wij de uitbreiding van Brussel op tafel". De mogelijkheid om ten aanschijn van Europa het imperialisme van de Franstaligen in Brussel en de Rand aan de kaak te stellen en te stoppen werd verkwanseld. Zijn Europese reputatie en de rust in zijn regering waren Dehaene liever dan het behartigen van de rechtmatige Vlaamse belangen. Doch tegelijkertijd dwong hij CVP en SP in de rol van schizofrenen: wit stemmen in het Vlaams parlement en zwart in de federale kamer en senaat. Erger nog, hij verhinderde dat de CVP-ers en SP-ers van het Vlaams parlement hun eigen beslissingen hard maakten.

Professor Dr. Eric Suy, die weet waarover hij spreekt als hoogleraar in het volkenrecht, als expert in het internationaal recht en als inwoner van Brussel, noemde het onvoorwaardelijk toekennen van het EU-stemrecht een daad van verraad aan de Vlamingen in en rond Brussel (VTB-VAB tijdschrift "UIT", jan. '99, p.96). Is dat de "nieuwe politieke cultuur"? De burger, die niet zo

dom is als vele politici menen, zal hen gedenken op 13 juni a.s. Die politieke schizofrenie zal ons natuurlijk niet beletten andere middelen te zoeken om de Vlaamse aanwezigheid in Brussel en de Rand te versterken.

Over naar de communautaire aspecten van de gezondheidszorgen.

Na de principiële beslissing van een bijna unanieme Commissie Staatshervorming van het Vlaams parlement op 6 maart '97, om de ganse gezondheidszorg met inbegrip van de gezondheidszorgverzekering, evenals het gezinsbeleid met inbegrip van de kinderbijlagen, over te hevelen naar de gemeenschappen, is het op formeel politiek vlak windstil geworden.

Een aantal feiten wijst er nochtans op dat de idee veld wint.

Ter gelegenheid van een rondvraag van het Aktie Komitee voor een Vlaamse Sociale Zekerheid (AK-VSZ) bij de voorzitters van de verschillende ziekenfondsen over hun standpunt tegenover het manifest van het AK-VSZ (zie elders in dit blad), antwoordde de gevolmachtigde van de Liberale Mutualiteit – Vlaams Gewest dat zijn ziekenfonds volledig akkoord gaat met dit manifest.

Journalist Guy Tegenbos wees er op dat de Christelijke mutualiteiten duidelijk communautaire divergenties vaststellen in de verzekering van kleine risico's voor zelfstandigen en in de aanvullende hospitalisatieverzekering; beide verzekeringen worden nu reeds door de gewestelijke bonden afzonderlijk georganiseerd (De Standaard, 16.12.'98).

Tijdens een Staatsrechtconferentie (Sociaal beleid en federalisme) van de Vlaamse Juristenvereniging te Brussel op 3 december ll. deelde Prof. Dr. Philippe Van Parijs (UC Louvain) mee dat hij niets kon inbrengen tegen de argumenten van het Overlegcentrum voor Vlaamse Verenigingen (OVV) en AK-VSZ (eigen beleidsklemtonen,

efficiëntie en responsabilisering) om de sociale zekerheid (SZ) te communautariseren.

Twee dagen later verklaarde federaal Vice-eerste-minister Herman Van Rompuy tijdens een politiek debat in aansluiting met het symposium over fiscale autonomie te Brussel dat defederalisering van de gezondheidszorgen voor hem evident was.

Er bestaat in Vlaanderen een consensus om de (niet-medische) zorgverzekering, die gedeeltelijk in de verlenging ligt van de ziektekostenverzekering, te organiseren op het niveau van de Vlaamse gemeenschap. Minister W. Demeester zette daarvoor reeds 4 miljard frank opzij en Guy Swennen (SP) diende samen met Sonja Becq (CVP) daarover een voorstel van decreet in bij het Vlaams parlement (Financieel Economische Tijd, 19.11.'98).

Politieke waarnemers waren beïndrukt door de aanwezigheid van 2400 deelnemers aan de OVV-meeting op 15 november ll. te Antwerpen onder het motto "Vlaanderen staat in Europa", waar de communautarisering van de SZ een hoofdthema was. De lange lijst van prominenten die, ter gelegenheid van die meeting, de eis van meer Vlaamse autonomie ondersteunden heeft zelfs voor opschudding gezorgd in de pers en in het politieke milieu. Aan de Vlaamse politieke partijen werd de boodschap meegegeven om na de

aanstaande verkiezingen niet in een regering te stappen zonder de garantie dat verdere stappen in de staatshervorming worden gezet.

Inmiddels bereidt het Verbond van Vlaamse Medisch-Wetenschappelijke Verenigingen (VVMV), gegroeid uit een initiatief van o.a. VGV, zich voor op een symposium in het najaar over het geneeskundig wetenschappelijk onderzoek in Vlaanderen. Deze koepel is op weg om een onafhankelijke denktank te worden over het Vlaamse gezondheidsbeleid, nu reeds in de sectoren preventie, gezondheidsopvoeding, medisch onderwijs en onderzoek.

In het licht van deze evolutie in de gezondheidszorg zullen wij ons ook moeten beraden op welke wijze de Nederlandstalige en Franstalige afdeling van de Orde der Geneesheren hun taak in de toekomst op de meest efficiënte wijze zullen uitoefenen. Dat zal het onderwerp zijn van de eerstvolgende algemene ledenvergadering van het VGV op 15 mei 1999.

Aan alle VGV-leden en hun gezin wens ik van harte een gelukkig jaar.

Prof. Dr. Eric Ponette
Voorzitter VGV

Lidgeld V.G.V.

Steunend lid	3.000 Fr.
Gewoon lid	1.800 Fr.
Tot 10 jaar na diploma	900 Fr.
Arts zonder praktijk	900 Fr.
Abonnement "Periodiek/Nieuwsbrief" voor niet leden	800 Fr.

Postrekening nr. 000-0145403-97 Kredietbank nr. 407-3062251-47 Generale Bank nr. 220-0661040-21

Secretariaat V.G.V. : Ergo de Waellaan 3 – bus 14
2100 Deurne – Antwerpen - Tel/fax: 03/322.28.50

Het secretariaat is open alle werkdagen van 9 tot 13 uur

SOCIAAL BELEID EN FEDERALISME

In Brussel hield de Vlaamse Juristenvereniging op 3 december ll. een staatsrecht-conferentie over sociaal beleid en federalisme. Er werden vijf thema's behandeld, telkens met een inleider en een respondent, daarna gevolgd door een debat met de zaal.

Prof. Dr. Philippe Van Parijs (UC Louvain) was de inleider van het thema "Sociaal beleid in een rechtvaardige staat". Hij verdedigde de "sokkelvisie": een federale Belgische basisverzekering en daar bovenop dotaties voor de deelstaten; in een verdere toekomst dacht hij aan een analoge regeling van het sociaal beleid in de Europese Unie. Met zijn standpunt bevond hij zich dus tussen de huidige unitaire regeling van de sociale zekerheid (SZ) en de communautarisering ervan met behoud van een onderhandelde doorzichtige en omkeerbare financiële solidariteit, zoals het VGV verdedigt.

Als respondent op deze lezing verwierp Prof. Dr. Danny Pieters (KU Leuven) de "sokkelvisie" omwille van het inherente consumptiefederalisme. Hij pleitte voor een volledige overheveling van de kosten compenserende voorzieningen (de volledige gezondheidszorg en de kinderbijlagen) naar de gemeenschappen, met keuzemogelijkheid (wijzigbaar in de tijd) voor de inwoners van Brussel tussen beide gemeenschapsstelsels. Hij zei bovendien dat hiervoor enkel de bijzondere wet, en niet de grondwet, moet worden herzien.

Het tweede thema was "Federalisme en Sociale Unie; een

vergelijkend perspectief", ingeleid door de Canadese Mr. Johanne Poirier (ULB en Queen's University Canada). Zij beschouwde het sociaal beleid als een deel van de cultuur en zei dat de gezondheidszorg in Canada essentieel een bevoegdheid van de provincies is.

Respondent Prof. Dr. Jos Berghman (KU Leuven) stelde dat een sociale unie enkel mogelijk is mits eerbied voor de identiteit van de deelstaten. Daarna volgde een debat onder de leiding van Prof. Dr. em. Jan Gijssels.

Het derde thema betrof 'Coherenties en incoherenties in de persoonsgebonden aangelegenheden'. Inleider Dr. Steven Vansteenkiste (KU Brabant) stond inzake de toekomstige organisatie van de SZ in België op dezelfde golflengte als Prof. Dr. Danny Pieters; terminologisch stelde hij voor niet meer te spreken over homogene doch over coherente bevoegdheidspakketten in de SZ.

Respondent Prof. Dr. Karel Rimanque (UIA) kloeg de inertie aan die het federale beleid kenmerkt wanneer het er om gaat beslisse hervormingen door te voeren. Als voorbeeld gaf hij de plechtige belofte, die tijdens het Michielsakkoord werd gedaan om gedurende de volgende (dus de huidige) legislatuur het beleid inzake de lokale besturen te regionaliseren. Wat tot hier toe nog steeds niet werd verwezenlijkt en dus met praktische zekerheid tijdens de huidige legislatuur ook niet meer zal verwezenlijkt worden. Mijn commentaar: dit is inderdaad een goed voorbeeld hoe men Vlaanderen voor verdere autonomie dikwijls twee keer laat

betalen: eens voor het bekomen van het principieel en een tweede keer voor de uitvoering.

Het vierde thema was "Arbeidsmarktbeleid in een federale staat". In afwezigheid van inleider Prof. Dr. Roger Blanpain (KU Leuven) kwam hierover alleen de respondent Christian Deneve (federaal ministerie Tewerkstelling) aan het woord. Hij beschouwde vorming, arbeidsbemiddeling, tewerkstelling en uitkeringen van werkloosheidsvergoedingen als één geheel, en, zoals vanuit zijn functie kon verwacht worden, hield hij een indirect pleidooi voor de herfederalisering van het ganse arbeidsmarktbeleid.

Het laatste thema "Gezondheidsbeleid in een federale staat" werd behandeld door Prof. Dr. Bea Van Buggenhout (KU Leuven) die een onomwonden en krachtig pleidooi hield voor de toewijzing van het ganse gezondheidsbeleid aan beide gemeenschappen. Ook na deze drie thema's volgde een debat met de deelnemers in de zaal.

Afsluitend nog drie bemerkingsen.

Het belang van de aanwezigheid van het VGV op dergelijke vergaderingen is hoofdzakelijk een tegengewicht bieden voor tegenstrevers die de communautarisering van de SZ willen tegenhouden. We konden het verwijt van de "Progressieve Belgische Socialisten" (de heren Ludo Dierickx en Luk Ryckaert), egoïsten te zijn, gemakkelijk doorprikken. Door te stellen dat er verschillende solidariteitsniveau's zijn (gezin, deelstaat,

staat, Europese Unie, wereld), dat de huidige geldtransfers onrechtvaardig groot zijn, dat te grote solidariteit een afremmend effect heeft op de responsabilisering, dat het financiële draagvlak in Wallonië niet zo armtierig is als soms wordt voorgesteld aangezien de spreidingscurve van de hogere inkomens er weinig afwijkt van die in Vlaanderen, en dat het VGV

een onderhandelde, doorzichtige en omkeerbare financiële solidariteit tussen de gemeenschappen niet afwijst.

Dergelijk colloquium toont echter vooral aan dat het stadium, waarin we als zonderlingen werden bekeken wanneer we als VGV de idee van communautarisering van de SZ verdedigden, definitief voorbij is.

Tenslotte werd duidelijk door de tussenkomst van Prof. Dr. Ph. Van Parijs uit de UC Louvain, dat ook Wallonië schoorvoetend bereid wordt om over die communautarisering te praten. Het echte politieke debat met Wallonië over deze kwestie is dus niet meer veraf.

Prof. Dr. Eric Ponette
Voorzitter VGV

Een Vlaamse Fiscaliteit Binnen een Economische en Monetaire Unie

Onder die titel had op 4 en 5 december ll. een symposium plaats te Brussel op initiatief van Minister Wivina Demeester, onder leiding van Christine Vanderveeren (Directeur-generaal, Stichting van de Onderneming) en Jef Vuchelen (Gewoon Hoogleraar, Vrije Universiteit Brussel).

De eerste dag was gewijd aan 14 wetenschappelijke referaten, verdeeld over vier thema's, gevolgd door uitgebreide discussie. De teksten van de referaten waren beschikbaar in boekvorm (Een Vlaamse fiscaliteit binnen een economische en monetaire unie - Eds. Christine Vanderveeren en Jef Vuchelen - Intersentia Rechtswetenschappen, Antwerpen-Groningen, 1998).

Het eerste thema betrof **de fiscale bevoegdheidsverdeling in een EMU en internationaal perspectief**. Daarover werden drie referaten gehouden: "De fiscale bevoegdheidsverdeling en de Belgische economische en monetaire unie" (Christine Vanderveeren), "De fiscale en financiële bevoegdheidsverdeling in federale staten" (Docent Patrick Peeters) en "De fiscale autonomie van Baskenland in het raam van de Europese Unie" (Javier Muguruza).

Professor André Alen trad daarna op als disputant. Het was merkwaardig hem, als bekend staande unitarist, twee stellingen te horen verdedigen. Vooreerst dat fiscale autonomie van de deelgebieden noodzakelijk is omdat de overheid, die uitgaven doet, ook de financiële middelen daarvoor moet verzamelen omwille van zo efficiënt mogelijk aanwenden van die middelen en omwille van aanpassing van het beleid aan de werkelijke behoeften. En verder dat de huidige

fiscale autonomie van de deelgebieden in België moet worden verruimd.

Fiscale autonomie: mogelijkheden en grenzen was het tweede thema.

In het eerste referaat bepleitte Jan Van Doren (Studiedienst VEV) decentralisatie van personen- en vennootschapsbelasting naar de deelstaten op basis van de stelling dat regionale verschillen een verschillend beleid en dus eigen middelen vereisen; hij verwees daarbij naar Zwitserland, Duitsland, Spanje en Italië.

In het referaat "Hoekstenen voor een optimale ondernemingsfiscaliteit" pleitte Docent Philip Van Eeckhoute (Studiedienst NCMV) voor homogene bevoegdheidspakketten om betwistingen te voorkomen.

In het derde referaat (Danielle Janssen en Prof. J. Vuchelen) werd gepleit voor een juiste dosering van harmonisatie en concurrentie.

In het vierde referaat "Naar welke fiscale autonomie in België?" toonde Prof. Vuchelen zich voorstander van een regionaal coöperatief fiscaal model. Disputant voor het tweede thema was Robert Maldague, Erecommissaris van het Federaal Planbureau. Ondanks zijn duidelijk unitaire ingesteldheid verklaarde hij zich akkoord met een uitbreiding van de huidige fiscale autonomie voor de deelgebieden. Dit vind ik kenmerkend voor de evolutie in de geesten: ik kan me moeilijk voorstellen dat R. Maldague een vijftal jaar geleden tot deze unitaire toegeving zou bereid geweest zijn.

Het derde deel ging over **fiscaliteit, solidariteit en openbare schuld**.

Uit het referaat van Edwin De Boeck en Johan Van Gompel (Studiedienst KBC-Bank) bleek dat de geldstroom uit Vlaanderen naar Wallonië en Brussel in 1996 via de SZ 118 miljard, via de financiering van gemeenschappen en gewesten 42 miljard en via de

financieringsregelingen van de federale overheid 27 miljard BEF bedroeg, dus samen 187 miljard. Dit betekent een toename ten opzichte van vorige jaren (zie tabel).

Tabel: Totale interregionale stromen in de publieke financiën**

	Bedragen (in BEF miljard)			In % van het primair inkomen		
	Vlaanderen	Wallonië	Brussel	Vlaanderen	Wallonië	Brussel
1990	133.5	-126.9	-6.6	3.5	-6.7	-0.9
1991	147.1	-133.0	-14.0	3.6	-6.8	-1.8
1992	155.4	-135.9	-19.4	3.6	-6.6	-2.5
1993	163.6	-142.7	-20.9	3.6	-6.7	-2.6
1994	172.4	-145.6	-26.8	3.7	-6.5	-3.3
1995*	181.9	-151.7	-30.2	3.7	-6.6	-3.7
1996*	186.5	-153.3	-33.2	3.7	-6.5	-4.1

* Raming

** Een Vlaamse fiscaliteit binnen een economische en monetaire unie – Eds. Christine Vanderveeren en Jef Vuchelen – Intersentia Rechtswetenschappen, Antwerpen-Groningen, 1998, p.229.

In het tweede referaat “Fiscaliteit, solidariteit en federalisme: een vergelijking van zes landen” stelde Prof. Henry Tulkens (UCL), na een inleiding van zijn assistent Philippe Cattoir, onder meer dat de federale overheid de deelstaten een bepaalde vrijheid van opcentiemen moet geven na voorafgaandelijk de gemeenschappelijke belastingvoet verlaagd te hebben.

Het derde referaat “De overheidsschuld in de Belgische Staatshervorming: implicaties van de Europese Monetaire Unie en fiscale autonomie” werd gehouden door Prof. Dirk Heremans (KU Leuven), in samenwerking met Christiaan Philipsen. Hij besloot enerzijds dat er binnen de Europese Monetaire Unie ruimte ontstaat voor schuldplitsing op voorwaarde dat er meer fiscale autonomie komt en anderzijds dat de toekenning van fiscale autonomie een verdere sanering van de schuld niet in de weg hoeft te staan. Prof. Heremans is steeds in stilte verder blijven bouwen aan de Vlaamse autonomie.

In het vierde referaat stelde Kris De Witte, Inspecteur van Financiën, onder meer dat fiscale autonomie niet noodzakelijk een overheveling van de staatsschuld naar de deelgebieden impliceert. Als dispuant voor het derde thema besloot Prof. Paul Van Rompuy dat een ruimere autonomie in de personenbelasting voor de deelgebieden mogelijk is en dat deelname van de deelgebieden aan de afbouw van de staatsschuld een responsabiliseringseffect zou hebben en mogelijk is onder bepaalde voorwaarden.

In het vierde deel werden **beginselen van een behoorlijk fiscaal beleid** besproken, door respectievelijk VUB-Docent Miguel De Jonckheere, Leo Victor samen met Jean Eliaerts, en VUB-Professor Herman Matthijs; dispuant was RUG-Professor Bob Van Hooland.

De tweede dag was gewijd aan de politieke discussie over fiscale autonomie voor de deelgebieden. Minister-president Luc Van den Brande hield een pleidooi voor uitbreiding van de fiscale autonomie op basis van vier argumenten: verschillen in uitgavenstructuur tussen de deelstaten, politieke transparantie (“No representation without taxation”), de sturingskracht van het fiscaal instrument en de mogelijkheid om de overheid de vruchten te laten plukken van een goed fiscaal beleid. Voor Brussel stelde hij voor de inwoners te laten kiezen tussen het fiscaal stelsel van de Nederlandstalige en Franstalige gemeenschap met daaraan gekoppeld de keuze tussen het SZ-stelsel van één der beide gemeenschappen, doch herzienbaar in de tijd. Hij stelde bovendien voor een omkeerbaar transparant financieel solidariteitsmechanisme met Wallonië in te bouwen.

Daarop gaven Christine Vanderveeren en Jef Vuchelen, de inrichters van het symposium, hun visie op een toekomstige Vlaamse fiscaliteit. Zij pleitten voor regionalisering van de personen- en vennootschapsbelasting mist overleg tussen de deelgebieden en voor deelname van de deelgebieden aan de afbetaling van de intrestlasten op de staatsschuld.

Daarna volgde een debat tussen François-Xavier de Donnée, Hugo Schiltz, Herman Van Rompuy en Robert Voorhamme met als moderator Leo Hellemans. Dat Hugo Schiltz voor uitbreiding van de fiscale autonomie van de deelgebieden was en de Donnée tegen, verwonderde niet.

Robert Voorhamme was principieel voor, doch sprak zich nog niet uit over de graad en de modaliteiten; hij betwistte bovendien de wenselijkheid van gemeenschapsfiscaliteit en pleitte dus eerder voor fiscale autonomie van de gewesten met behoud van solidariteit.

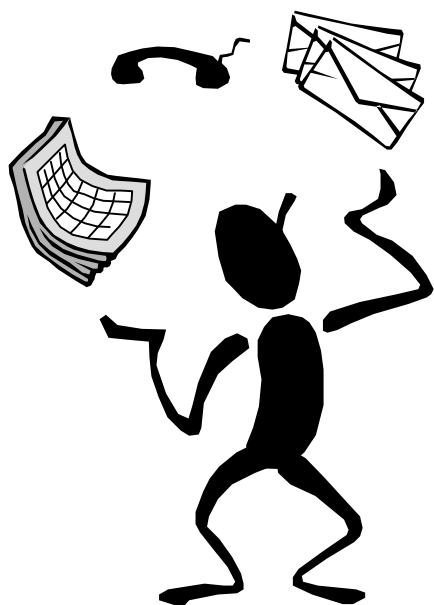
Herman Van Rompuy stelde voor in de personen- en vennootschapsbelasting een onderscheid te maken tussen hoofd- en nevenbevoegdheden en deze laatste toe te wijzen aan de deelgebieden.

Bovendien sprak hij zich uit voor de overheveling van de gezondheidszorgen naar de deelgebieden en stelde hij dat daarvoor alleen reeds meer fiscale autonomie noodzakelijk was.

Het symposium werd afgesloten door Minister Wivina Demeester. Zij pleitte minimaal voor overdracht van de inning van alle gewestbelastingen naar de gewesten en voor een verminderen van de samengevoegde belastingen, doch bovendien, hetzij voor een uitbreiding van de gedeelde belastingen, hetzij voor een gemeenschapsbelasting, met keuze-mogelijkheid in Brussel, zoals eerder voorgesteld door de Minister-president.

Dit symposium heeft ongetwijfeld aan de discussie over fiscale autonomie meer wetenschappelijke diepgang bezorgd en heeft eveneens bijgedragen tot de bewustmaking van de bevolking en de politici in Vlaanderen van deze vanzelfsprekende eis; het heeft ook aan Wallonië duidelijker gemaakt dat deze Vlaamse eis onontkoombaar is.

Prof. dr. Eric Ponette

Uitgaven V.G.V.

Autokenteken decalco	50 Fr. + 17 Fr. port
aluminium	100 Fr. + 32 Fr. port
Fiscaal dagboek	900 Fr. + 50 Fr. port

Onze eigen webstek

<http://www.vgv.be>

Nog meer informatie

makkelijk om te reageren

of in discussie te treden

Splitsing Orde onvermijdelijk en noodzakelijk

Orde van Geneesheren weigert staatshervorming en wettelijke taalregelingen te aanvaarden

Prof. em. dr. Omer Steeno

In een circulaire, d.d. 28 februari 1998, maakte de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren haar standpunt bekend i.v.m. de hervorming van de Orde. Opmerkelijk is de zinsnede dat "de structuur van de Orde in de toekomst rekening dient te houden met de gewijzigde staatsstructuur en dit zowel op federaal als op provinciaal niveau". Dit bracht "de Nationale Raad ertoe de gevolgen te onderzoeken van de nieuwe institutionele indeling van de federale staat op de ordinale organisatie van de vroegere provincie Brabant". Doch wat hield dit onderzoek in? Heeft de Orde zich aan deze "nieuwe" staatsstructuur aangepast?

Helaas, neen! De Orde nam conservatieve en behoudsgezinde standpunten in, weigerde zich aan te passen, en stelde zich zelfs provocerend op t.o.v. de Vlaamse gemeenschap.

Dat de Orde weigert de staatshervorming te erkennen blijkt uit haar houding t.o.v. de wettelijke bepalingen nopens de Voerstreek en de randgemeenten, haar advies aan de Minister bij de oprichting van de provincie Vlaams-Brabant, en haar provocerend verzoek tot wijziging van de territoriale bevoegdheid van de Provinciale Geneeskundige Commissie van Brabant. Ook de Provinciale Raad van de Orde van Brabant "met het Nederlands als voertaal" lapt de specifieke wettelijke taalvoorschriften bij de tuchtprocedure aan zijn laarzen door een Franstalig pleidooi toe te staan.

Al deze facetten dienen ontleed te worden in het licht van de wettelijke voorschriften.

1. In Voeren

Alle geneesheren moeten zich inschrijven op de lijst van de Orde van de provincie waar zij hun woonplaats hebben. Als woonplaats wordt beschouwd de plaats waar de geneesheer zijn voornaamste bedrijvigheid uitoefent (KB nr 79, d.d. 10/11/1967, art. 2) ⁽¹⁾.

Bij de aanvraag tot inschrijving op de lijst van de Orde dient de geneesheer zijn medische woonplaats mede te delen (K.B. van 6.2.1970, art. 21, § 1) ⁽²⁾. Het is duidelijk dat de plaats van zijn voornaamste bedrijvigheid steunt op een feitelijke toestand en niet op een eigen interpretatie. Toch gaf de Nationale Raad in zijn vergadering van 11 april 1992 als advies dat elke geneesheer de plaats waar hij zijn voornaamste medische activiteit uitoefent, zelf kiest (Tijdschrift Nat. Raad, nr 57, blz. 20, en nr 76, blz. 23) ⁽³⁾. Waar haalt de NR het recht de wet te interpreteren? De onderliggende bedoeling wordt verder duidelijker.

Doch wat zien we in de Prov. Raad van de Orde van de provincie Luik? Geneesheren uit de Voerstreek, die een Voergemeente als medische woonplaats opgeven, worden toch ingeschreven op de lijst van Luik! Zo werd nog een geneesheer (J.-M.D.), gepromoveerd aan de Ulg in 1992, met domicilie-adres en medische woonplaats in Moelingen, zonder problemen ingeschreven op de lijst van de Prov. Raad van Luik (onder nr 5971 in Tableau des médecins inscrits à l'Ordre de la province de Liège, 1994).

Voor de Prov. Raad van de Orde van de provincie Luik behoren de Voergemeenten tot de provincie Luik!...

2. In de randgemeenten

Art. 5, alinea 2, van het K.B. nr 79, d.d. 10/II/1967, bepaalde dat de Nederlandstalige Raad van Brabant gezag en rechtsmacht heeft over de geneesheren "woonachtig" in de gemeenten waarvan de bestuurstaal het Nederlands is; de Franstalige Raad van Brabant over de geneesheren "woonachtig" in de gemeenten waarvan de bestuurstaal het Frans is. De geneesheren die in de gemeenten van het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad "woonachtig" zijn, kiezen die van de twee raden aan het gezag en de rechtsmacht waarvan zij wensen onderworpen te zijn.

Franstalige geneesheren, "woonachtig" in de randgemeenten, bleven zich inschrijven bij de Franstalige Raad van Brabant. Toen hun aantal en namen breed verspreid werden, hebben zij zich gericht tot de Raad van State.

Bij arrest van de Raad van State, d.d. 17/10/1972 (B.S. 10/2/1973), werd art. 5, alinea 2, vernietigd omdat "de Koning niet de nodige bevoegdheid kon halen uit de wet van 31 maart 1967 om de taalwet te wijzigen die voorzien was door de wet van 25 juli 1938 tot oprichting van een Orde van Geneesheren" (Vragen en Antwoorden-Kamer, vraag nr 168, d.d. 2 juni 1989). Met andere woorden: de volmachtwetten mochten niet raken aan taalwetbepalingen.

Art.3, alinea 4 van de wet van 25 juli 1938 terug van kracht zijnde ab initio door het arrest van de Raad van State, bepaalt: "In de provincie Brabant worden twee raden opgericht: de ene met het Nederlands en de andere met het Frans als voertaal. De eerste heeft rechtsmacht over de geneesheren die in de gemeenten waarvan de bestuurstaal het Nederlands is woonachtig zijn. De tweede heeft rechtsmacht over de geneesheren, die in de gemeenten, waarvan de bestuurstaal het Frans is, woonachtig zijn. De geneesheren, die woonachtig zijn in de administratief tweetalige gemeenten van Brabant, mogen zich naar keuze bij een van deze raden aansluiten".

Om verduidelijking gevraagd door de Minister van Volksgezondheid, gaf een Franstalige kamer van de Raad van State, afdeling administratie, op 22/12/1972 als **advies** dat onder administratief tweetalige gemeenten bedoeld in de wet van 25 juli 1938, moet begrepen worden, behalve de 19 gemeenten van Brussel-Hoofdstad, de gemeenten Drogenbos, Kraainem, Linkebeek, St Genesius-Rode, Wemmel, Wezembeek-Oppem alsmede de gemeente Bever.

Op basis van het arrest en dit advies lieten en laten de Franstalige geneesheren uit de randgemeenten zich inschrijven op de lijst van de Orde van Brabant "met het Frans als voertaal".

Zij gingen en gaan echter voorbij aan **de vaste rechtspraak van de Raad van State sinds 1973**.

Toen Minister Busquin de wet op de Orde van Geneesheren wou wijzigen, wou hij de keuzemogelijkheid van de

geneesheren in de randgemeenten handhaven. Hij steunde zich hiervoor op art. 59bis van de Grondwet, waarin in de vergrendeling van de faciliteiten in de randgemeenten voorzien wordt, en waar voor een wijziging daarvan, een 2/3 meerderheid bepaald wordt, alsmede een meerderheid in iedere taalgroep (antwoord van Min. Busquin op de schriftelijke parlementaire vraag van Van Rompuy, d.d. 2/6/1989).

Ere-Senator Rob Vandezande heeft in "De Brusselse Post" van november 1989 een opmerkelijk artikel gepubliceerd onder de titel: "Orde van Geneesheren: wil Busquin unitarisme in een federale staat?"⁽⁴⁾.

Busquin ging voorbij:

-aan het feit dat sinds de wet van 25 juli 1938 (steunend op de taalwet van 1932) nieuwe taalwetten in bestuurszaken gelden (coördinatie van de taalwetten, K.B. van 18/7/1966). Deze laatste taalwetten hebben een andere inhoud gegeven aan het begrip "administratief tweetalige gemeenten".

-aan art. 3 bis van de Grondwet (dat enkel verwijst naar het "tweetalig gebied" Brussel-Hoofdstad).

-aan rechtspraak van de Raad van State sinds 1973 ingevolge art. 3bis van de Grondwet.

De randgemeenten zijn alzo administratief ééntalig Nederlands. Administratief tweetalige gemeenten zijn alleen de 19 gemeenten van Brussel-Hoofdstad!

De faciliteiten in uitvoering van art. 59bis van de Grondwet, waarnaar Busquin verwees, zijn niet terzake. Ingevolge art. 3bis van de Grondwet maken de randgemeenten deel uit van het Nederlands taalgebied en krachtens de taalwet kunnen zij niet als tweetalig aangezien worden, omdat de binnendiensttaal van die gemeenten het Nederlands is (Arrest Germis e.a.; Vaste Rechtspraak van de Raad van State).

De geneesheren met medische woonplaats in de randgemeenten

dienen zich dus in te schrijven op de lijst van de Prov. Raad van Brabant “met het Nederlands als voertaal”. Bij een tuchtprocedure kunnen zij evenwel vragen naar een provinciale raad van de andere taalrol verwezen te worden (K.B., d.d. 6/2/1970, art. 36)⁽⁵⁾.

Busquin stopte zijn wetsontwerp in de lade toen hij geconfronteerd werd met deze communautaire problemen.

Toch blijven vele geneesheren uit de randgemeenten zich massaal (op onwettelijke wijze) inschrijven op de lijst van de Franstalige raad van Brabant! Op 10 oktober 1989 waren er op een totaal van 143 geneesheren, met medische woonplaats in de randgemeenten, 101 geneesheren ingeschreven op de lijst van de Franstalige raad! Deze geneesheren oefenen hun beroep op onwettige wijze uit!...

Zullen de Franstaligen uit de randgemeenten ooit aanvaarden dat zij onder het gezag en de rechtsmacht van de Nederlandstalige raad vallen? Waarschijnlijk zullen zij dan verwijzen naar de interpretatie van de N.R. van het begrip “medische woonplaats” (cfr hoger). Vele geneesheren uit de randgemeenten hebben één of ander bijbaantje op het grondgebied van “Brussel-Hoofdstad” (Kind en Gezin, schoolonderzoek, expertise, verzekeringen, bedrijfsarts,...). De “eigen” interpretatie van de Nationale Raad moet de Franstaligen ten dienste zijn!...

Sinds wanneer mag de Nationale Raad een wet naar eigen goeddunken een eigen interpretatie geven, die indruist tegen de letter en de geest van de wet???...

Niet alleen door de geneesheren uit de randgemeenten, ook door geneesheren wonend in Vlaams-Brabant (met al of niet een echt of gewoon een fictief bijbaantje in één der 19 gemeenten van Brussel-Hoofdstad) wordt deze eigen interpretatie van de Nationale Raad aangewend om zich in te schrijven in de Franstalige raad.

Vergeet we daarbij niet dat de Franstalige raad zeer laks is in zijn houding tegenover multiële kabinetten of activiteiten. Dit maakt aansluiting bij de Franstalige raad attractief (ook voor feitelijk Nederlandstaligen!).

De Franstalige raad van Brabant kan zich also als de “sterkste” raad manifesteren. In feite domineert zij de Nationale Raad van de Orde, mede gezien de syndicale binding van de afgevaardigden der Franstalige provinciale raden.

3. Na de oprichting van de Provincie Vlaams-Brabant

De splitsing van de provincie Brabant bracht problemen met zich in verband met de organisatie van de provinciale raden van de Orde in deze provincie.

Dr. Dercq, inspecteur-generaal bij het Ministerie van Volksgezondheid, vroeg daarover het advies van de Nationale Raad.

In zijn vergadering op 15 oktober 1994 opteerde de Nationale Raad voor het behoud van de huidige feitelijke toestand “wij elke andere oplossing ernstige problemen met zich zou brengen, inzonderheid op organisatorisch en financieel vlak”.

Onder een feitelijk status-quo verstaat de N.R. dat de Franstalige raad van Brabant bestaat uit de geneesheren van Waals-Brabant en “de geneesheren van het Brusselse Gewest die – uiteraard onafhankelijk van taalcriteria – inschrijving bij deze raad verkiezen”.

De N.R. wenste een regeling op basis van bevoegdheidscriteria en niet van provinciale begrenzing.

De N.R. heeft wel een specifiek eigen interpretatie voor het “Brussels Gewest” (cfr hoger: de randgemeenten)!

Sinds wanneer heeft de N.R. de bevoegdheid de staatsvorming te negeren? Wanneer gaat de wetgever optreden? In elk geval bleef de bevoegde Minister van Volksgezondheid de N.R. volgen!

De laatste alinea van het advies van de N.R. op 15.10.1994 is uitermate provocerend voor de Vlaamse gemeenschap!

Het luidt woordelijk: “Het zou uiteraard de onderlinge werking ten goede komen indien de provinciale geneeskundige commissies op analoge wijze als de provinciale raden van de Orde van Geneesheren georganiseerd konden worden”.

Wat verstaat de N.R. hieronder?

Nu hebben de Provinciale Geneeskundige Commissies (PGC) een territoriale bevoegdheid. De Nederlandstalige PGC van Brabant is volledig en alleenlijk bevoegd voor de randgemeenten.

Franstalige geneesheren, woonachtig in de randgemeenten, dienen nu een visum te bekomen van de Nederlandstalige PGC van Brabant!

Dat wensen zij te veranderen! De Franstalige PGC van Brabant moet, volgens de N.R., bevoegdheid krijgen over de randgemeenten, op de wijze dat dit geschiedt in de gemeenten van Brussel-Hoofdstad.

Hebben de Nederlandstalige leden van de N.R. zulks niet voorzien?

Het K.B. van 7/10/1976 “betreffende de organisatie en de

werkwijze van de geneeskundige commissies” voorziet voor Brabant een verenigde commissie met een bureau, dat om de maand dient te vergaderen, behalve als er geen zaken ter behandeling in de verenigde commissies werden voorgelegd”.

Gedurende de 17 jaar, dat ondergetekende ondervoorzitter was van de Nederlandstalige PGC van Brabant, kwam deze verenigde commissie alleen samen bij een zorgenstaking en bij een nieuwe dreiging tot zorgenstaking (met een agenda éézijdig opgesteld door de Franstalige PGC).

Voor sommige taken dienen beide PGC's gezamenlijk te beslissen. Het K.B. van 7/10/1976, voorziet zulks voor de algemene taken, omschreven in art. 37, §1,1°, b⁽⁶⁾ en voor de speciale taken, omschreven in art. 37, §1,2°, c), 1, en d)⁽⁷⁾ van het K.B. nr 78 van 10/11/1967.

Dit geldt o.m. voor de wachtdiensten. De Nederlandstalige noch de Franstalige PGC kan also alleen niets beslissen i.v.m. de wachtdiensten in Brussel-Hoofdstad of in Waals-Brabant of in Vlaams-Brabant. Toch heeft de Franstalige PGC voor de wachtdiensten steeds haar eigen normen en criteria opgedrongen aan de geneesheren in Brussel-Hoofdstad en Waals-Brabant (cfr reglement voor de wachtdiensten).

Het K.B. van 7/10/1976 bleef, voor Brabant tenminste, dode letter. De Franstalige PGC “regeert” eigenmachtig, tegen de wet in!

Door de oprichting van de Provincie Vlaams-Brabant dienen zowel voor de Provinciale Raden van de Orde als voor de PGC's nieuwe koninklijke besluiten te verschijnen!

4. In de Provinciale Raad van de Orde van Brabant “met het Nederlands als voertaal”

Geneesheren kunnen om taalredenen steeds vragen dat bij tuchtprocedures hun dossier ter behandeling overgemaakt wordt aan de dichtstbijzijnde anderstalige raad. De geneesheren uit Brussel-Hoofdstad, die bij inschrijving een taalkeuze gemaakt hebben, kunnen geen verwijzing vragen. Toch liet de Prov. Raad van de Orde van Brabant “met het Nederlands als voertaal” in 1996 toe dat een beklagde arts zich in het Frans mocht uitdrukken “omdat de leden van de Raad de twee talen machtig zijn” (Mededelingen, Orde der Geneesheren, Prov. Raad van Brabant, 1997/1, blz. 77). Dit is flagrant een omzeiling van de taalregelingen in tuchtzaken, zoals voorzien in art. 36 en 38 van het K.B. van 6/2/1970⁽⁵⁾.

5. In de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren

De Wet op de Orde voorziet in twee afdelingen in de N.R. met de mogelijkheid samen te beraadslagen en te beslissen. In 1982 vroegen de Nederlandstalige leden afzonderlijke vergaderingen. Dit werd door de Franstalige voorzitter van de N.R. (onder druk van de Franstalige leden) afgewezen (bij staking van stemmen is de stem van de voorzitter beslissend).

Nochtans bepaalt art. 15 van het K.B. van 6/2/1970⁽⁸⁾ dat een afdeling, op aanvraag van drie leden-geneesheren van een afdeling, afzonderlijk dient samengeroepen.

Het verlangen van een overgrote meerderheid van Vlaamse leden naar een afzonderlijke werking met eigen budget en secretariaat groeide gestadig wegens het uiteenlopen van opvatting over allerlei problemen.

Gezien de voorzitter “wettelijk” voorzitter is van beide afdelingen, kan hij evenwel zijn wil opdringen.

Toen ondergetekende in 1982, samen met andere Vlaamse leden van de N.R., aanstuurde op een wijziging in de werking van de N.R. – zoals voorzien in de wet op de Orde – schreef de voorzitter van de N.R. naar de decaan van mijn faculteit om mij tot de orde en ter verantwoording te roepen (hoewel ik, als verkozen lid, beschikte over een Orde-mandaat zonder verband met de faculteit te Leuven). Ook insinueerde hij in een schrijven aan de voorzitter van mijn Prov. Raad (toentertijd Prof. Dr. A. Lacquet) – in niet mis te verstane bewoordingen en met name – dat ik notulen van vergaderingen overgemaakt had aan De Standaard! Dit gebeurde één dag nadat Dr. Wynen (geen lid van de N.R.) mij van hetzelfde beschuldigde. Dit was pure laster en eerroof! Terugtrekking van deze insinuatie werd geweigerd. Achteraf bleek dat informatie aan De Standaard werd overgebracht door de chauffeur van een Franstalig lid van de N.R., klaarblijkelijk om de Nederlandstaligen in diskrediet te brengen!

BESLUIT:

Het is overduidelijk dat de Orde van Geneesheren weigert de staatshervorming en wettelijke taalregelingen te aanvaarden en toe te passen. De Orde beweegt zich op vele terreinen in de onwettelijkheid.

Een wetgevend ingrijpen dringt zich op. Een federalisering van de Volksgezondheid lijkt de oplossing, indien een splitsing van de Orde als eerste stap uitblijft!

Prof. em. dr. Omer Steeno

Gewezen ondervoorzitter van de Prov. Raad van de Orde van Brabant "met het Nederlands als voertaal" (1973-1976).

Gewezen lid van de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren (1976-1988).

Gewezen Plv lid van de Raad van Beroep van de Orde van Geneesheren (1988-1994)

Gewezen ondervoorzitter van de Nederlandstalige Provinciale Geneeskundige Commissie van Brabant (1977-1994).

Verklarende verwijzingen

(1) *KB nr 79, d.d. 10/11/1967, art.2:*

"De Orde der geneesheren omvat alle doctors in de genees-, heel- en verloskunde, in België woonachtig en ingeschreven op de lijst van de Orde van de provincie waar zij hun woonplaats hebben. Volgens dit besluit wordt als woonplaats beschouwd de plaats waar de geneesheer zijn voornaamste bedrijvigheid uitoefent."

(2) *KB van 6/2/1970, art.21, § 1.*

"De aanvraag tot inschrijving op de lijst van de Orde wordt gericht aan de voorzitter van de provinciale raad van de woonplaats van de aanvrager.

Volgende stukken worden bij deze aanvraag gevoegd:

....

2.Een verklaring van de aanvrager waarin hij de plaats aanwijst waar hij zijn voornaamste bedrijvigheid uitoefent of zal uitoefenen."

(3) *Tijdschrift van de Nat. Raad, nr 57, blz. 20, en nr 76, blz. 23.*

Advies van de Nat. Raad van 11 april 1992.

"De Nationale Raad is de mening toegedaan dat elke geneesheer de plaats waar hij zijn voornaamste medische activiteit uitoefent, kiest".

(4) : *Rob. Vandezande in "De Brusselse Post" van november 1989.*

"Orde van Geneesheren: wil Busquin unitarisme in een federale staat?"

Probleemstelling en antecedenten

1. Momenteel is er gekibbel rond een wetsontwerp van Minister Busquin om te weten of de Franstalige geneesheren die in de randgemeenten wonen al dan niet het recht hebben om zich in te schrijven in de Franstalige Orde van de provincie Brabant.

Zoals men weet bestaat er in de provincies Antwerpen, Oost- en West-Vlaanderen en Limburg een provinciale Orde, waarvan de voertaal het Nederlands is en in de provincies Henegouwen, Luik, Luxemburg en Namen een provinciale orde waarvan de voertaal het Frans is. In de provincie Brabant bestaat er een Nederlandstalige Orde die rechtsmacht heeft over de geneesheren, woonachtig in gemeenten, waarvan de bestuurstaal het Nederlands is en een Franstalige Orde, die rechtsmacht heeft over de geneesheren, woonachtig in gemeenten waarvan de bestuurstaal het Frans is.

De geneesheren die woonachtig zijn in de administratief tweetalige gemeenten van Brabant, mogen zich aansluiten naar keuze bij één van beide raden van de orde. Dat is de betekenis van de wet van 25 juli 1938 op de Orde van Geneesheren

2. Men vergeet niet dat deze wet is goedgekeurd toen het unitarisme nog hoogtij vierde en het federalisme een ketterij was. De woordvoerder bij uitstek was – en dat zal niemand verwonderen – het achtbaar kamerlid Carton de Wiart – die zelfs betreurde dat er in Brabant niet één enkele tweetalige provinciale Orde werd in het leven geroepen (Parl. Handel., Kamer van Volksvertegenwoordigers, blz 2.130, 1 juli 1938).

En wat de gemeenten betreft die "administratief tweetalig zijn" zijn, zag hij alleen de gemeenten van de Brusselse agglomeratie, waar de tweetaligheid wettelijk bestaat. Daarom hield diezelfde Carton de Wiart een pleidooi om ook als administratief tweetalig te beschouwen die gemeenten, waar volgens de jongste volkstelling minstens 30 % der inwoners verklaarde de taal te spreken van een andere taalstreek met als gevolg dat ingevolge art. 6 § 4 van de taalwet van 1932 de berichten en de mededelingen aan het publiek in de twee talen moesten verspreid worden. Daarover werd dan verder in het lang en het breed gediscussieerd en de Minister (Merlot) aanzag, na aandringen van Franstalige zijde ook die gemeenten, waar voor sommige ambtenaren een kennis van de tweede taal vereist is en waar volgens de jongste volkstelling 30 % een andere taal sprak dan die van het gebied, als tweetalig (Parl. Handel., Kamer van Volksvertegenwoordigers, 1 juli 1938, blz. 2.131, 2.132, 2.133, 2.134).

3. Op 10 november 1967 werd het K.B. nr 79 getroffen in uitvoering van de volmachtwetten tijdens de regering Vandenboeynants-De Clercq. Dit besluit bepaalde dat er in Brabant twee provinciale raden van de Orde opgericht werden, de Nederlandstalige met rechtsmacht over de "administratief Nederlandstalige gemeenten", de Franstalige met rechtsmacht over de "administratief Franstalige gemeenten". De woonplaats bepaalde de bevoegdheid

van de overeenkomstige Raad. De geneesheren woonachtig in de Brusselse agglomeratie hadden de keuze. Tevens werd het begrip medische woonplaats ingevoerd, d.w.z. daar waar men zijn bijzonderste activiteit uitoefende.

4. Kwam dan het arrest van de Franstalige Kamer van de Raad van State d.d. 17 oktober 1972 (arrest nr 15.513), waarbij beslist werd dat Art. 3, alinea 4 (met betrekking tot de provinciale Raden van de Orde van Brabant) van de wet van 25 juli 1938 met terugwerkende kracht terug in het leven werd geroepen, omdat de volmachtwetten geen wijzigingen aan de taalwet mochten brengen. Het art. 5 van het K.B. nr 79 van 10 november 1967 dat slaat op de provinciale Raden in Brabant werd derhalve vernietigd. De Raad van State verwees naar wat we hierboven sub. 2 hebben uiteengezet in verband met het begrip "administratief tweetalige gemeenten", d.w.z. de extensieve interpretatie van de heer Carton de Wiart.

5. En dan komt Minister Busquin met een ontwerp op de Orde van Geneesheren. Hij maakt een uitsluitend Franse tekst over aan de Nationale Orde van Geneesheren (dat belooft dus) en deze Excellentie gaat zelfs zover dat hij voor de provincie Brabant de ultra-unitaristische visie van de heer Carton de Wiart wil overnemen, nl. het oprichten van één enkele tweetalige provinciale Orde in Brabant. Weet Minister Busquin dat er inmiddels een federalistische staatshervorming is gekomen?

6. Doch uiteindelijk zou men, gelet op het verzet, toch opnieuw in het ontwerp in twee Raden voor de provincie Brabant voorzien, doch niettemin wil men de keuzemogelijkheid van de geneesheren in de randgemeenten handhaven. Hij steunt hiervoor op art. 59 bis van de Grondwet, waar in de vergrendeling van de faciliteiten in de randgemeenten voorzien wordt en waar, voor een wijziging daarvan een 2/3 meerderheid bepaald wordt, alsmede een meerderheid in iedere taalgroep. Aldus het antwoord van de Minister op de schriftelijke vraag van kamerlid Van Rompuy d.d. 2 juni 1989.

Bespreking

1. De Minister verwacht twee fundamentele zaken, nl. wanneer is een gemeente administratief eentalig of tweetalig en op welke wijze kunnen de faciliteiten in de randgemeenten gewijzigd worden.

ONAFHANKELIJK ZIEKENFONDS

*Aarzel niet om bijkomende
inlichtingen te vragen.*

**Van Schoonbekestraat
148 2018 Antwerpen
03/238.98.95**

**F. Rooseveltlaan 44
9000 Gent
09/225.93.95**

**L. Theodorstraat 89
1090 Brussel
02/422.32.11**

AZIMUT Onafhankelijk Ziekenfonds biedt u de volgende diensten aan :

- een correcte en snelle afhandeling van uw dossier in het kader van de Verplichte Verzekering ;
- een zeer volledige Aanvullende Verzekering ;
- een verzekering "Kleine Risico's" voor zelfstandigen en beoefenaars van een vrij beroep ;
- de hospitalisatieverzekering G+.

Bovendien geniet u van :

- ons netwerk van agentschappen over het hele land ;
- ons telefoonsysteem MUTEL of uw ziekenfonds aan de lijn, 24 uur op 24 en 7 dagen op 7 ;
- ons geavanceerd informaticamateriaal.

DE ONDERLINGE ZIEKENKAS

m.o.b.

*Voor bijkomende
inlichtingen of voor een
vrijblijvende aanvraag
tot premieberekening,
kunt u zich wenden tot :*

**St Lazarusplein 2 bus 3
1210 Brussel
02/221.06.11**

DIENT DAGELIJKSE VERGOEDINGEN

De dienst dagelijkse vergoedingen waarborgt een vervangingsinkomen bij volledige arbeidsongeschiktheid door ziekte of ongeval. Bepaalde beroepskategorieën, in het bijzonder de zelfstandigen, zijn immers bij arbeidsongeschiktheid onvoldoende verzekerd door de verplichte ziekteverzekering.

De Onderlinge Ziekenkas stelt u in de mogelijkheid uitkeringen te genieten tot 6.000 BF per dag vanaf de 9de dag arbeidsongeschiktheid of vanaf de 1ste dag in geval van opname in het ziekenhuis.

De bijdragen zijn afhankelijk van de door u gekozen uitkering per dag, de karentieperiode, de eindleeftijd en de leeftijd bij aansluiting. Bovendien zijn de bijdragen volledig fiscaal aftrekbaar als beroeps-kosten.

2. In de optiek van de voorbereidende werken van de wet van 25 juli 1938 en de interpretatie steunend op de taalwet van 1932, kunnen wij niets inbrengen tegen het arrest nr 15.513 van de Raad van State. Inmiddels is evenwel de taalwet in de bestuurszaken van 1963 (K.B. van 18 juli 1966 dat de taalwetten coördineert) gekomen en die hebben een totaal andere inhoud gegeven aan de begrippen : "gemeenten waarvan de bestuurstaal het

Nederlands of het Frans is” en “administratief tweetalige gemeenten”. En men kan in dit verband evenmin voorbij aan art. 3 bis van de Grondwet en de rechtspraak van de Raad van State die in 1973 tot stand is gekomen en tot op heden onverminderd bleef bestaan.

Krachtens dit artikel van de Grondwet en de rechtspraak van de Raad van State is:

a) Een gemeente administratief eentalig wanneer zij in een eentalig taalgebied is gelegen en de binnendienst in die taal geschiedt, alsmede in haar betrekkingen met de diensten waaronder zij ressorteert en in haar betrekkingen met de andere diensten uit hetzelfde taalgebied en uit Brussel-Hoofdstad. En wat de randgemeenten betreft, is dit het geval.

Zij zijn in een eentalig taalgebied gelegen, de binnendiensttaal is het Nederlands ook al gaat het om zaken door Franstaligen ingediend, de betrekkingen van de randgemeenten met de diensten waaronder zij ressorteren geschieden in het Nederlands en haar betrekkingen met de diensten uit hetzelfde taalgebied en uit Brussel-Hoofdstad moeten in het Nederlands geschieden.

En dit alles werd door art. 3 bis van de Grondwet tot grondwettelijke norm verheven. Het feit dat er enkele uitzonderingen worden bepaald ten behoeve van anderstalige particulieren, doet aan de hogere algemene beginselen geen afbreuk. Dat is de betekenis van art. 3 bis van de Grondwet, die door de rechtspraak van de Raad van State sinds 1973 werd bevestigd. Voor de Franstalige gemeenten geldt hetzelfde, ook voor de taalgrensgemeenten gelegen in het Frans taalgebied en waar faciliteiten voor Nederlandstaligen bestaan.

b) Administratief tweetalige gemeenten zijn alleen de 19 gemeenten van Brussel-Hoofdstad waar de binnendiensttaal hetzij het Nederlands, hetzij het Frans is volgens de beginselen van art. 17 van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken, m.a.w. lokalisatiebeginsel en taalgebruik in de niet-lokaliserbare aangelegenheden. In dit laatste geval worden de zaken van de particulieren in binnendienst afgehandeld in de taal van de keuze van de particulier. En de taal van die keuze geldt eveneens voor de betrekking met de diensten waaronder de gemeente ressorteert, alsmede voor de andere diensten die in Brussel-Hoofdstad gevestigd zijn met inbegrip van de centrale diensten en dit zonder een beroep te doen op vertalers. Alleen in de 19 gemeenten, waar het Nederlands en het Frans op voet van perfecte gelijkheid worden behandeld, kan men spreken van “administratief tweetalige gemeenten”. Hieromtrent is een omvangrijke rechtspraak tot stand gekomen in de Raad van State, ingevolge art. 3 bis van de Grondwet, waarvan de inhoud slechts kan gewijzigd worden met een meerderheid van 2/3 en een meerderheid in elke taalgroep. Te noteren valt dat in dat artikel van de Grondwet verwezen wordt naar het “tweetalig gebied” Brussel-Hoofdstad. Dat gebied bestaat uit 19 gemeenten die derhalve alle als tweetalig moeten beschouwd worden en dat zijn dan ook de enige.

3. De faciliteiten in uitvoering van art.59bis van de Grondwet, waarnaar de Minister verwijst, zijn dan ook niet ter zake doende, omdat het criterium van de wet van 25 juli 1938 het eentalig of tweetalig karakter van de gemeente is, waar de geneesheren wonen, om de inschrijving in een bepaalde orde vast te stellen en niet de faciliteiten. Overigens is er een verschil tussen het criterium dat de inschrijving in de Orde bepaalt (cfr supra) en het taalgebruik voor de Raad van de Orde in de wet van 25 juli 1938, nog gestemd in een unitaire staat en waar anderstaligen niet konden veranderen van Raad

van de Orde, waarbij zij wettelijk waren ingedeeld, doch alleen konden vragen dat hun zaak zou behandeld worden door een dichtstbijgelegen andere Raad. De verwijzing was niet mogelijk voor de geneesheren van Brussel-Hoofdstad, die een bewuste keuze hadden gedaan in een tweetalig gebied.

4. Men moet er zich rekenschap van geven dat het staatsrecht en het administratief recht evolueert. Wanneer men teruggrijpt naar “administratief eentalige of tweetalige gemeenten” dan past het de beginselen te hanteren die ingevolge art.3bis van de Grondwet en de taalwetten in bestuurszaken van 1963 zijn vastgelegd en door een constante rechtspraak van de Raad van State zijn bevestigd. Minister Busquin zou er dus goed aan doen die evolutie grondig te onderzoeken. Nog verwijzen, wanneer men een nieuw ontwerp maakt, naar een in het Staatsrecht en het administratief recht achterhaalde visie van de wet van 1932 met betrekking tot de berichten en de mededelingen aan het publiek (art. 6 § 4 van de wet van 28 juni 1932), is voorbijgaan aan wat thans door “eentalige en tweetalige gemeenten” (cfr supra) verstaan wordt... Immers de verwijzing naar art. 6 § 4 van de wet van 28 juni 1932 met betrekking tot enkele faciliteiten, negeert totaal het “criterium binnendiensttaal” dat sinds 1963 en ingevolge art. 3bis van de Grondwet bepalend zou moeten zijn.

5. In een federaal stelsel, waarin we leven, wil dit zeggen dat de geneesheren van het Nederlands taalgebied en wonende in een randgemeente, zouden vragen onder de rechtsmacht van een andere deelstaat te vallen, dan deze waarin zij wonen, hetgeen onverzoenbaar is met een federaal bestel, omdat het toch niet kan dat er zoveel territoriale eilanden zouden zijn als er geneesheren zijn die zich onttrekken aan de rechtsmacht van hun deelstaat. Immers, ingevolge art. 3bis van de Grondwet maken de randgemeenten deel uit van het Nederlands taalgebied en krachtens de taalwet kunnen zij niet als tweetalig aangezien worden, omdat de binnendiensttaal van die gemeenten het Nederlands is.

De bewering van Minister Busquin in verband met de faciliteiten en

de wijziging ervan met een 2/3 meerderheid en de meerderheid in iedere taalgroep is dus niet ter zake doende, wat de inschrijving betreft. Bovendien slaat het door de Minister aangehaalde artikel van de Grondwet enkel op een bepaling van de vergrendeling van de faciliteiten, hetgeen geen criterium voor inschrijving is.

6. Tenslotte mogen wij hulde brengen aan prof. dr. Omer Steeno, gewezen lid van de Nationale Raad en gewezen ondervoorzitter van de Provinciale Raad der Geneesheren, die deze zaak aandachtig heeft gevolgd. Ik moge hier de cijfers van de geneesheren van de randgemeenten geven op 10 oktober 1989:

	Totaal	Franstalige Orde	Nederlandstalige Orde
<i>Drogenbos</i>	6	5	1
<i>Kraainem</i>	41	34	7
<i>Linkebeek</i>	12	10	2
<i>St Genesius-Rode</i>	27	18	9
<i>Wemmel</i>	19	8	11
<i>Wezembeek-Oppem</i>	38	26	12
	143	101	42

7. Wij hopen dat onze politici consequent zullen handelen wanneer deze zaak in het parlement in bespreking komt. Aan hun houding zullen we merken of het hen toch nog een beetje ernst is met het federalisme.

Rob. Vandezande
Eresenator-Quaestor
Ere-advocaat

(5) *K.B. van 6/2/1970, art. 36 .en 38:*

Art.36: "De geneesheer, die de taal die gebruikt wordt door de provinciale raad waaronder hij ressorteert niet of niet voldoende begrijpt, kan vanaf het begin van het onderzoek en ten laatste voor de terechtzitting vragen naar een provinciale raad van de andere taalrol te worden verwezen. ...

Wordt de vraag verworpen, dan bekomt de geneesheer, indien hij daarom schriftelijk verzoekt, de vertaling van de stukken van het dossier en de hulp van een tolk, op kosten van de Orde".

Art.38: "De geneesheren, die in het administratief arrondissement Brussel-Hoofdstad woonachtig zijn en die, voor de inschrijving op de lijst van de Orde, één van de twee provinciale raden van Brabant hebben gekozen, mogen niet vragen naar een provinciale raad van de andere taalrol te worden verwezen".

(6) *K.B. nr 78 van 10/11/1967.*

Algemene taken (art. 37,§1,1°,b):

- "te zorgen voor de doeltreffende medewerking van de beoefenaars van de geneeskunde, van de artsenijsbereidkunde, van de verpleegkunde alsook van de beoefenaars van de paramedische beroepen aan de uitvoering van de maatregelen die door de overheid worden getroffen om de quarantaine ziekten of besmettelijke aandoeningen te bestrijden".

(7) *K.B. nr 78 van 10/11/1967.*

Speciale taken (art. 37,§1,2°,c) en d):

- "erover te waken dat de geneeskunde en de artsenijskunde, de veeartsenijskunde, de verpleegkunde en de paramedische beroepen in overeenstemming met de wetten en reglementen worden uitgeoefend"

- "de opdrachten voorzien bij artikel 9 te vervullen".

Deze zijn:

▪ de representatieve beroepsverenigingen of de ten dien einde opgerichte groeperingen delen aan de bevoegde geneeskundige commissie de door hen opgestelde wachttol mede alsook elke wijziging die er zou aan gebracht zijn.

▪ de geneeskundige commissie bepaalt de behoeften inzake wachtdiensten. Zij controleert de werking van deze wachtdiensten.

(8) *K.B. van 6.2.1970, art. 15.*

Alinea 3 : "Op aanvraag van drie leden-geneesheren van een afdeling, wordt deze door de voorzitter bijeengeroepen binnen de maand na de aanvraag die het onderwerp bepaalt dat op de agenda dient gebracht".

Manifest

AKTIEKOMITEE VLAAMSE SOCIALE ZEKERHEID

Oktober 1998

Vaststellingen

- De vier opeenvolgende staatshervormingen van 1970, 1980, 1988 en 1993 zijn er niet in geslaagd de **tweeledigheid** van België te ondervangen.
- Het is zonder meer een feit dat de benadering van maatschappelijke en economische concepten in Vlaanderen en Wallonië – en dat in toenemende mate – **verschillend** is.
- De regeringen en parlementen van beide gemeenschappen beschikken echter nog steeds **niet** over duidelijk afgelijnde, coherente, **homogene bevoegdheden**, noch over de verantwoordelijkheid voor de **eigen financiële en fiscale middelen** die strikt noodzakelijk zijn om een efficiënt, aan het eigen socio-economisch model aangepast, beleid te voeren.

Besluiten

- De eerstvolgende parlementsverkiezingen moeten dan ook voorafgegaan worden door een nieuwe verklaring tot **grondwetsherziening** en de federale regeringsvorming kan alleen tot stand komen op basis van een programma van **verdere staatshervorming**.
- Daarbij dient – onder meer – de homogene bevoegdheid voor de organisatie van de **sociale zekerheid** integraal aan de gemeenschappen te worden toegewezen.
- Dat geldt in eerste instantie voor de **kostencompenserende** sociale verzekeringsregelingen (ziekteverzekering en gezinsbijlagen). Een eigen gezinsbeleid veronderstelt o.m. een eigen regeling inzake kinderbijlagen. Sterk uiteenlopende opvattingen over de organisatie van de gezondheidszorg kunnen alleen binnen een eigen ziekteverzekering efficiënt worden gerealiseerd.
- Om dezelfde redenen van efficiëntie moet ook inzake de **inkomensvervangende** regelingen (werkloosheid, pensioenen, ...) de homogene bevoegdheid aan de gemeenschappen worden toegewezen. Een eigen tewerkstellingsbeleid zonder de bevoegdheid voor de werkloosheidsuitkeringen is niet doeltreffend. Een eigen bejaardenbeleid zonder de bevoegdheid voor de pensioenregeling is dat evenmin.
- Voor de uitoefening van die homogene bevoegdheden dienen de gemeenschappen te beschikken over **eigen financiële middelen**. Een gezond staatsbeheer steunt op de volledige verantwoordelijkheid, niet alleen aan de kant van de uitgaven, maar evenzeer aan de inkomstenzijde. Uitbreiding en homogenisering van bevoegdheden vereisen dan ook een verregaande verruiming van de eigen fiscaliteit van de gemeenschappen.
- De **solidariteit** tussen de gemeenschappen dient – zoals trouwens iedere vorm van solidariteit – het resultaat te zijn van **overleg**, moet **doorzichtig** en **omkeerbaar** zijn, mag niet louter gericht zijn op het kunstmatig ondersteunen van verschillen in consumptie, maar op de ondersteuning van een herstelbeleid waarvoor de solidariteitsontvangende deelstaat zelf, met deelgenootschap van de solidariteitsverlenende deelstaat, zijn verantwoordelijkheid neemt. Financiële solidariteit is bovendien vanzelfsprekend verbonden met politieke loyaliteit van de ontvangende deelstaat.
- In **Brussel** kiezen Vlamingen en Franstaligen tussen het Vlaamse en het Waalse stelsel van toepassing op het vlak van de sociale zekerheid.
- Op het **Europees** vlak dienen de deelstaten bij de besluitvorming inzake materies die op Europees niveau worden behandeld, maar die tot de regionale bevoegdheid behoren, rechtstreeks te worden vertegenwoordigd.

Ondersteunende verenigingen AK-VSZ

ALGEMEEN NEDERLANDS ZANGVERBOND
BOND VAN GROTE EN JONGE GEZINNEN
DAVIDSFONDS
DOKTERSGILD VAN HELMONT
FEDERATIE VLAAMSE VROUWENGROEPEN
FVK-RODENBACHFONDS
GROENINGE-ANTWERPEN
HALLE-VILVOORDEKOMITEE
HET VLAAMSE KRUIS
IJZERBEDEVAARTKOMITEE
KATHOLIEK VLAAMS HOOGSTUDENTEN VERBOND
KOMITEE DER RANDGEMEENTEN
KONINKLIJKE VLAAMSE INGENIEURSVERENIGING
MARNIXKRING
MASEREELFONDS
MEERVOUD
NATIONALISTISCHE STUDENTEN VERENIGING

NATIONALISTISCH VERBOND – NEDERLANDSE
VOLKSBEWEGING
PRIESTER DAENSFONDS
TAAL-AKTIE-KOMITEE
VERBOND DER VLAAMSE ACADEMICI
VERBOND VLAAMS OVERHEIDSPERSONEEL
VERENIGING VLAAMSE LEERKRACHTEN
VERENIGING VLAAMSE PROFESSOREN LEUVEN
VERENIGING VLAAMSE ZIEKENFONDSEN
VLAAMSE CULTUUR STICHTING
VLAAMSE INGENIEURSKAMER
VLAAMSE VOLKSBEWEGING
VLAAMS GENEESKUNDIGENVERBOND
VLAAMS KOMITEE BRUSSEL
VLAAMS NATIONAAL JEUGDVERBOND
VLAAMS VERBOND VOOR GEPENSIONEERDEN
VTB-VAB
WERKGROEP HET PENNOEN

Talenkennis

In zijn kerstboodschap van 25 december 1998 zei Koning Albert: "Tussen onze gemeenschappen zullen wij een goede verstandhouding in de hand werken door openheid en begrip, wat natuurlijk de kennis van hun taal onderstelt".

In overeenstemming met deze aanmaning eist het VGV nu reeds dat in de volgende federale regering geen enkele minister wordt opgenomen die niet in staat is een gesprek in het Nederlands te voeren

E.P.

Citaat uit de rede van KU-Leuven-rector André Oosterlinck ter gelegenheid van de opening van het academiejaar op 28 september 1998

“Verder opteren we voor een ziekteverzekering op basis van een rationeel verantwoorde regionalisering en federalisering, met homogene, structureel heldere en samenhangende bevoegdheidspakketten voor de gemeenschappen.
Bovendien moeten de gemeenschappen voldoende ruimte krijgen om de gezondheidszorg in de verschillende gemeenschappen op een verschillende manier uit te bouwen, rekening houdend met de uiteenlopende visies die terzake bestaan in de noordelijke en zuidelijk helft van ons land.”

*Uit: "Onze Alma Mater", november 1998, p517
E.P.*

Algemene Ledenvergadering 15 mei 1999

VGV-HOOGFEEST TE ANTWERPEN

K.M.S.K.: Van Dyck tentoonstelling

De Jachthoorn

- **Jaarvergadering**
- **Academische zitting**
- **Banket**

Er is leven voor de dood

Tweehonderd jaar Gezondheidszorg in Vlaanderen

Onder redactie van Jan De Maeyer, Lieve Dhaene, Gilbert Hertecant en Karel Velle en op initiatief van Mevr. Wivina Demeester, Vlaams minister van Volksgezondheid.

Bespreking volgt in Periodiek Nr. 2/1999

Het is een zeer mooi boek van de Uitgeverij Pelckmans - Kapellen.

Met 398 blz., formaat 23 x 31 cm., linnen gebonden en mooi afgewerkt en geïllustreerd. De kostprijs bedraagt Fr. 1.498.-

De Tol van Vlaanderen

Geldstromen tussen de gewesten (in mld. frank)

	<u>Vlaanderen</u>	<u>Wallonië</u>	<u>Brussel</u>
Totaal 1990	+ 133.5	- 126.9	- 6.6
Totaal 1996	+ 186.5	- 153.3	- 33.2

De Belgische Sociale Zekerheid houdt 118 mld. over in Vlaanderen: daarvan gaat 89 mld. naar Wallonië en 29 mld. naar Brussel

VLAAMSE VOORMANNEN VERLATEN ONS

I. Mon de Goeyse (1907-1998) – Leuven

Pionier van de Radionieuwsdienst. Op 1.2.1931 las hij het eerste “Gesproken Dagblad” van het NIR. Bleef bij “Zender Brussel” – kreeg een collaboratieveroordeling en nadien eerherstel. Vanaf 1958 was hij de eerste perschef van de Leuvense Universiteit. Nadien stichtte hij het “Archief en Museum van het Vlaamse Studentenleven”.

Mij zal hij steeds blijven als de “eeuwige student”, die ook mijn clubcodex samenstelde en die ik in de pioniersjaren van het Algemeen Vlaams Oud-Hoogstudenten Verbond (dat nu VVA heet) in de toenmalige centrale raad leerde kennen en appreciëren.

II. Mon de Clopper (1922-1998) – Antwerpen

Hij was de motor van de Vlaamse Volkskunstbeweging (erevoorzitter) en zal hierlangs de Internationale Europeade stichten, die ieder jaar in een ander West-Europees land de volkskunstbewegingen samenbracht.

Maar Mon was ook al actief in de oorlogsjaren als niet pro-Duitse flamingant. Ook richtte hij in 1948, in volle repressietijd, het ‘Kongres van de Vlaamse jongeren’ in. Hij was ook covoorzitter van de Vlaamse Culturele Koepel, waarbij het VGV is aangesloten.

III. Willem Kersters (1929-1998) – Antwerpen

Was professor-compositie aan het Koninklijk Vlaams Muziekconservatorium te Antwerpen, waar hij generaties Vlaamse componisten opleidde, ook docent bij de Rijkshogeschool te Maastricht en de leidende figuur van het Europees Muziekfestival voor de Jeugd te Neerpelt.

Willem was echter vooral componist, die het modernisme in de Vlaamse muziek bracht en het hielp losmaken, samen met Marcel Poot, uit het romantisch provincialisme.

Hij was ook dichter en bewonderde v.n. Paul van Ostayen, wiens bundel “Feesten van Angst en Pijn” hij op muziek zette (cfr. Periodiek nr. 3/1997).

Kersters schreef ook de opera “Ganzendonck”, met veel succes uitgevoerd door de Vlaamse Opera, maar ook symfonieën, kwartetten en koorliederen.

Op de viering VGV en RdB 70 J. (14.06.1992) werd zijn pianokwartet op 53 uitgevoerd.

RdB

Briefwisseling

Aan De Heer K. Vinck
Voorzitter van het
Vlaams Economisch Verbond
Brouwersvliet 5 bus 4
2000 Antwerpen

Aan De Heer K. Peeters
Secretaris-generaal
N.C.M.V.
Spastraat 8
1000 Brussel

Antwerpen, 18 september 1998

Geachte Heer Voorzitter
Geachte Heer Secretaris-generaal,

De raad van bestuur van het Vlaams Geneeskundigenverbond is diep ontgoocheld door de instemming van de woordvoerder van uw vereniging met het voorstel, dat in de SERV werd gedaan, om de inrichting van een Vlaamse zorgverzekering af te remmen.

Het effect hiervan is op dit ogenblik bijzonder nefast omdat de unitaire krachten juist nu een zwaar offensief begonnen zijn om de zorgverzekering te onttrekken aan de Vlaamse overheid.

Wij vragen U dan ook rechtstreeks uw invloed aan te wenden in de SERV om het tij alsnog te keren.

Met de meeste hoogachting,

Raad van Bestuur van het VGV

Van Mw. M. Offeciers-Van de Wiele
Vlaams Economisch Verbond
Brouwersvliet 5 Bus 4
2000 Antwerpen

Antwerpen, 24 september 1998

Geachte Professor Ponette,

Betreft: SERV-aanbeveling mbt de vrijwaring van de toegankelijkheid van de niet-medische zorgverlening

N.a.v. de "Aanbeveling met betrekking tot de vrijwaring van de toegankelijkheid van de niet-medische zorgverlening" van de SERV dd 16 september '98 schreef u ons het niet eens te zijn met de instemming van het VEV om de implementatie van een Vlaamse zorgverzekering 'af te remmen'. In bepaalde persberichten werd inderdaad die indruk gewekt. Wij houden er echter aan ons standpunt voor u nader toe te lichten, om mogelijke misverstanden uit de wereld te helpen.

Vooreerst moet het duidelijk zijn dat het geenszins de bedoeling is met deze SERV-aanbeveling de invoering van een zorgverzekering op Vlaams niveau tegen te houden. Dit zou trouwens ingaan tegen het VEV-standpunt mbt de zorgverzekering voor ouderen. Voor het VEV staat het vast dat, indien de overheid ervoor zou opteren een zorgverzekering in te voeren, deze op het Vlaams niveau moet worden georganiseerd. In bijlage vindt U de VEV-discussienota mbt de zorgverzekering voor ouderen evenals een exemplaar van het Snelbericht van 4 september jl. waarin een artikel verscheen over dit thema.

Met zijn aanbevelingen heeft de SERV wel een signaal willen geven dat de invoering van een algemeen geldende regeling van vraagondersteuning op dit ogenblik voorbarig is. Vandaag zijn slechts 60.000 ouderen in Vlaanderen zorgbehoevend én financieel behoeftig op een populatie van 1.250.000 60-plussers. Daarom is de SERV van oordeel dat maatregelen die selectief ingrijpen op de financiële toegangsdrempels op korte termijn economisch efficiënter zijn.

Tegelijkertijd is de Raad er zich terdege van bewust dat deze voorgestelde maatregel op korte termijn een oplossing biedt, maar geen antwoord biedt 'op de vraag hoe de effecten van de vergrijzing van de bevolking, i.c. de stijging van de niet-medische zorgkosten, op lange termijn moeten worden opgevangen'. De SERV zet dan ook geen punt achter haar onderzoek, maar zal op zeer korte termijn nagaan 'hoe de bijkomende niet-medische zorgkosten die gepaard gaan met de vergrijzing van de bevolking het best door de maatschappij kunnen worden opgevangen en hoe een zorgverzekering hier efficiënt kan ingeschakeld worden en onder welke modaliteiten deze in voorkomend geval best wordt georganiseerd'.

Bij de verdere bespreking binnen de SERV zal het VEV een Vlaamse zorgverzekering bepleiten. Voor het VEV moet het echter gaan om een verzekering die toekomstgericht is, d.i. rekening houdt met een duurdere sociale zekerheid, inkrimpende arbeidsmarkt en stijgende zorgkost. Het is daarom van oordeel dat een eventuele zorgverzekering op kapitalisatiebasis moet worden gefinancierd. Een repartitiesysteem zou immers andermaal de intragenerationele solidariteit – die reeds de beproefing van een steeds duurdere sociale zekerheid moet doorstaan – verzwaren. Het is logisch dat hoe sneller dergelijk kapitalisatiestelsel wordt opgestart, hoe spoediger men zal beschikken over een afdoende verzekering. Het VEV steunt in die zin ook ten volle het initiatief van Minister De Meester reeds in de begroting van 1999 middelen te reserveren teneinde de zorgkosten van ouderen te kunnen opvangen in 2010, het ogenblik waarop de vergrijzing werkelijk een feit is.

De aanbeveling van de SERV moet in dit kader gezien worden: het gaat om een beleidsaanbeveling op korte termijn, ten behoeve van de actuele groep zorgbehoevende bejaarden met financiële problemen. Het VEV onderschrijft deze optie in afwachting van het moment dat een zorgverzekering op kapitalisatiebasis werkbaar is.

Wij hopen u met dit schrijven meer inzicht te hebben gegeven in het standpunt van het VEV. Wij blijven uiteraard bereid hierover met U verder een gesprek te voeren.

Met de meeste hoogachting,

Mieke Offeciers-Van de Wiele, Afgevaardigd Beheerder.

Bijlage: SERV-aanbeveling dd 16.09.98 – VEV-discussienota 'De Zorgverzekering voor Ouderen' – Snelbericht nr. 13, dd 04.09.98

**Van Dhr. Kris Peeters
N.C.M.V.
Spastraat 8
1000 Brussel**

Brussel, 2 oktober 1998

Mijnheer de Voorzitter,

In uw schrijven dd 18 september 1998 betreft U het dat de sociale partners in de SERV een aanbeveling hebben goedgekeurd waarin het operationaliseren van een zorgverzekering voorbarig wordt geacht. In navolging van dit schrijven wens ik namens het NCMV een aantal preciseringen omtrent ons standpunt te formuleren.

Het NCMV heeft zich in het verleden steeds voorstander getoond van de invoering van een vrijwillige zorgverzekering waarbij het particulier en privaats initiatief alle kansen tot ontplooiing zou moeten krijgen. In deze evolutie zou het Vlaamse beleidsniveau een belangrijke en ondersteunende rol kunnen vertolken. Het NCMV heeft zich bijgevolg nooit gekant tegen Vlaamse initiatieven die terzake zouden ontwikkeld worden.

Tegelijk stelt het NCMV zich echter, in het raam van een invoering van een verplichte zorgverzekering, heel wat vragen rond het nut en de noodzaak van een dergelijke verzekering en wel omwille van de volgende redenen:

- Er bestaat reeds een uitgebreid net aan voorzieningen inzake zorgverlening voor bejaarden (ziekteverzekering (RIZIV-forfaits...), subsidiëring van instellingen en organisaties (Vlaamse Gemeenschap) en uitkeringen aan personen (tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en de integratietegemoetkoming voor gehandicapten);
- Door verschillende studies werd reeds aangetoond dat de oudere generatie vrij bemiddeld is. Uit het SERV-onderzoek dat aan de aanbeveling is voorafgegaan blijkt dat slechts een relatief vrij beperkte groep van zorgbehoevende bejaarden kennelijk financieel minvermogend is. Het gaat om ongeveer 5 % van de Vlaamse +60 jarigen;
- Er werd tot op vandaag onvoldoende onderzoek verricht naar de toekomstige evolutie van de gezinsinkomsten van de bejaarden (meer tweeverdieners, toename extra-legale pensioenen...);
- Parallel met de tendensen die zich voordoen in de hospitalisatieverzekering moet gewaarschuwd worden voor het kostenverhogend aspect dat een zorgverzekering met zich kan meebrengen (van zodra een risico verzekerd wordt

dreigt de kostprijs van het risico te stijgen – meer mensen zullen een beroep doen op niet-medische zorgen o.w.v. de terugbetaling).

- Vanuit een algemeen maatschappelijke en meer filosofische visie kan bovendien ook gewezen worden op het gevaar dat een afhankelijkheidsverzekering de negatieve stereotypen over ouderen kan doen toenemen wat aanleiding kan geven tot intergenerationele spanningen. In deze context kan verwezen worden naar het groeiend ideeëngoed waarin gesteld wordt dat op sociaal-economisch vlak de ouderen van vandaag dubbele winnaars en de actieven dubbele verliezers zijn;
- de fiscale en para-fiscale druk in België heeft reeds haar uiterste limiet bereikt. Elke verdere verzwaring, hoe miniem ook, is momenteel onaanvaardbaar.

.....

Samenvattend kan bijgevolg gesteld worden dat het NCMV in eerste instantie voorstander blijft van de ontwikkeling van een vrijwillige zorgverzekering. Daarnaast onderschrijven wij echter ten volle de aanbeveling die de sociale partners in de SERV hebben goedgekeurd en citeren hierbij letterlijk:

“Uitgaande van deze feitelijke vaststellingen en vanuit een bekommernis voor doeltreffendheid en doelmatigheid acht de Raad in de huidige omstandigheden de operationalisering op dit moment van een algemeen geldende regeling van vraagondersteuning (cf. vormen van zorgverzekering) die nu op korte termijn voor de totaliteit van de actuele bejaardenpopulatie zou worden doorgevoerd, voorbarig.

De Raad zal daarom, naast deze korte termijnoplossing, onderzoeken hoe de bijkomende niet-medische zorgkosten die gepaard gaan met de vergrijzing van de bevolking het best door de maatschappij kunnen worden opgevangen en hoe een zorgverzekering hier efficiënt kan ingeschakeld worden en in voorkomend geval onder welke modaliteiten.

De Raad meent daarentegen dat – gesteld ten aanzien van de zich aandienende problematiek – in de huidige omstandigheden, maatregelen gericht op de verruiming/aanpassing van de aanbodzijde, gekoppeld aan selectief ingrijpen op de financiële toegangsdrempels veeleer voor de hand liggen”.

In de hoop dat ik U met dit antwoord een beter inzicht heb kunnen geven omtrent het NCMV-standpunt over de zorgverzekering, teken ik ondertussen,

Met oprechte groeten,
Kris Peeters

Geachte Heer, Mevrouw,

Van Mevrouw Verheyen Carine

Antwerpen, 4 oktober 1998

Ik ben een familielid van een EB-patiëntje van 8 maanden.

EB is een genetische huidaandoening die verschrikkelijk pijnlijk, zelfs mensonterend is.

Daar er hier in België maar een 15-tal patiënten zijn wordt deze ziekte niet erkend in België. In alle Europese landen wel. Deze ziekte kost de patiënt tot 50.000 BEF per maand. Niemand kan dit blijven volhouden, er is geen tussenkomst voorzien voor hen van ziekenfonds of RIZIV. Zij staan dus letterlijk in de kou.

Ik kon het niet langer aan zien en besloot te vechten voor hen. Ik kan ze niet genezen maar proberen hun financiële druk te verlichten.

Daarom zijn er 30.000 handtekeningen verzameld en we gaan die half november afgeven aan het RIZIV. Mijn vraag aan U is, zou U ons eventueel kunnen helpen door aanwezig te willen zijn of andere verenigingen aan te spreken. U begrijpt ook, indien we daar met 10 personen staan, we geen enkele invloed zullen hebben. Let wel dit is geen betoging, deze patiënten zijn trouwens veel te ziek. We gaan enkel de handtekeningen overhandigen. De pers zal aanwezig zijn. AUB zou U ons eventueel kunnen helpen of raad geven. Wij willen zoveel mogelijk volk in Brussel krijgen. Ik ben geen vereniging of VZW. Daar de EB-patiënten met zo weinig zijn, zijn ze op hun familie aangewezen, maar moeten ze daarom in de steek gelaten worden. Ik hoop dat U ons kan helpen, ik ben echt ten einde raad.

Verheyen Carine

**Aan Mevr. Carine Verheyen
Bruggestraat 32
2240 Zandhoven**

Antwerpen, 8 december 1998

Geachte Mevrouw,

Wij hebben de inhoud van uw faxbericht van 04.10.98 besproken tijdens de vergadering van de Raad van Bestuur van onze vereniging op 4 november ll.

Wij beslisten U onze morele steun toe te zeggen in uw actie om terugbetaling te bekomen van het RIZIV voor de verzorgingskosten

van Epidermolysis bullosa.

Met de meeste hoogachting,
Raad van Bestuur van het VGV

**Aan De Heer Luc van den Bossche
Minister van Binnenlandse
Zaken
Koningsstraat 60
1000 Brussel**

Antwerpen, 4 november 1998

Geachte Heer Minister,

Via de pers vernamen wij dat U op het einde van uw mandaat als minister van Onderwijs in de Vlaamse regering aan alle secundaire scholen in Vlaanderen een exemplaar heeft geschonken van de "Nieuwe Encyclopedie van de Vlaamse Beweging".

Wij wensen U daarvoor te feliciteren.

Met de meeste hoogachting,

Raad van bestuur van het VGV

**Aan de Vaste Commissie voor
Taaltoezicht
Koningsstraat 47
1000 Brussel**

Antwerpen, 16 november 1998

Mevrouw de Voorzitter,

In naam van de Raad van Bestuur van het Vlaams Geneesherenverbond, dienen wij klacht in tegen het sturen door Minister Hervé Hasquin van een eentalig Franse omzendbrief aan de geneesheren woonachtig in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, alsook aan geneesheren woonachtig in Vlaamse gemeenten met taalfaciliteiten.

We voegen hierbij een kopie van de omzendbrief en van een omslag.

Door het rondsturen van deze brief wordt de taalwet overtreden. Het contact van de overheid met de geneesheren in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest moet in de taal van de geneesheren gebeuren. Dat het hier niet om een vergissing gaat, blijkt uit het feit dat de brief vermeldt dat een Nederlandstalige tekst kan bekomen worden op aanvraag. Voor de Vlaamse gemeenten met taalfaciliteiten heeft Minister Hasquin geen enkele bevoegdheid.

Mogen wij U vragen de nodige maatregelen te nemen om een einde te stellen aan deze onwettigheden.

Hoogachtend,

Prof. E. Ponette (Voorzitter), Dr. R. Vermeulen (Ondervoorzitter), Dr. J. Van Meirhaeghe (Secretaris)

In aansluiting met deze brief liet de Heer **SVEN GATZ**, lid van de Brusselse Hoofdstedelijke Raad, ons kopie geworden van een brief die hij verzond naar premier Dehaene en minister Luc Martens. Hij zond ons bovendien een uittreksel uit de vergadering van de gemeenschapscommissie van 22 oktober 1998 over hetzelfde onderwerp (Mondelinge vraag van de Heer Dominiek Lootens), waaruit we fragmenten citeren.

Geachte Premier
Geachte Minister

Op 30 september stuurde Hervé Hasquin, in de hoedanigheid van Collegelid van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie, een brief/vragenlijst naar Brusselse geneesheren.

De verzending van het Collegelid was niet functioneel in het kader van het gevoerde beleid door het College. Het karakter van de brieven had meer weg van een partijpolitiek initiatief. Zo permitteerde Hasquin zich o.m. om zonder duidelijke aanleiding zijn mening over de federalisering van de gezondheidszorg en de sociale zekerheid te uiten. Het 'verkiezingsdrukwerk' werd aangevuld met een vragenlijst die de toets van een verantwoorde enquête zeker niet doorstaat.

Ten tweede was de hele verzending ééntalig in het Frans. Enkel op pagina drie stond er een klein zinnetje dat er op wees dat er ook een Nederlandstalige tekst kon bezorgd worden. Dit is niet volgens de taalwet. Ik meen begrepen te hebben dat het Vlaams Geneesherenverbond hier tegen – terecht – een klacht indiende bij de Vaste Commissie voor Taaltoezicht.

Tenslotte heb ik bewijzen dat de verzending ook gericht werd tot geneesheren die in Vlaanderen wonen. Dit werd nochtans ontkend na een mondelinge vraag hierover in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad.

Geachte Premier (Minister), in dit dossier trad Hervé Hasquin enkele fundamentele regels met de voeten. Hij voerde een politieke campagne met gemeenschapsgelden, overtrad (niet voor de eerste keer) de taalwet en lichtte de Brusselse Hoofdstedelijke Raad verkeerd in.

Daarnaast vond hij het ook nodig om Vlaamse geneesheren aan te schrijven. Vindt u ook niet dat hij hiermee de federale loyaliteit overtreedt ?

Hoogachtend,
Sven Gatz, raadslid

Mondelinge Vraag

Rondschrijven aan de geneesheren inzake de beleidsopties en inzake de verdere staatshervorming

De heer Dominiek Lootens-Stael – Ik stel vast dat dit rondschrijven op kosten van de burger gebeurt en de allure heeft van een verkiezingspamflet.

Er wordt gesproken over de vrije keuze van de zieke en dit zal zeker niet voor de taal bedoeld zijn in een eentalig Frans pamflet. Er staat wel vermeld dat men een aanvullend formulier kan invullen indien men de tekst in het Nederlands wenst. Dit is de zoveelste spot met de Vlamingen vanwege minister Hasquin. Deze bewierookt in dit rondschrijven vooral zijn beleid. Is dit schrijven gebeurd in akkoord met de heer Chabert ? Hoeveel exemplaren werden hiervan verspreid en wat is de kostprijs van deze verkiezingsstunt ?

...

De heer Rufin Grijp, lid van het Verenigd College – Collegelid Hasquin is niet weggelopen. Hij had aan zijn collega Chabert gevraagd zijn antwoord voor te lezen. Vermits Collegelid Chabert verhinderd is, zal ik dit doen. Maar eerst wil ik zeggen dat ik geen weet heb van correspondentie die buiten Brussel is verzonden.

Collegelid Hasquin antwoordt dat hij op 30 september een brief verzond naar een aantal personen uit de gezondheidssector in Brussel.

Hij vermeldde daarin dat de briefwisseling ook in de tweede landstaal verkregen kon worden. De enkele artsen die een Nederlandse tekst hebben gevraagd werden in de Belgacomgids vermeld onder de rubriek "Docteurs en médecine".

Het was de bedoeling een kwalitatieve enquête te doen over het gevoerde beleid om zo de dienstverlening beter af te stemmen op de vraag. Van de antwoorden was 14.4 % Nederlandstalig en 85.6 % Franstalig. Meer dan 85 % gaat akkoord met de krachtlijnen van het beleid.

...

De heer Dominiek Lootens-Stael – De Belgacomgids is een slecht criterium voor de toepassing van de taalwetgeving. De enige correcte houding is alle documenten in de twee talen te versturen.

Ik kan mij wel voorstellen dat het merendeel van de respondenten akkoord ging met het gevoerde beleid. Maar dat vind ik niet belangrijk. Belangrijker is te weten dat de heer Chabert het eens was met het feit dat de brief enkel in het Frans werd verstuurd en dat hij ook instemde met de aanval die gelanceerd werd op de Nederlandstalige Gemeenschap.

Aan De Heer Luc Martens
Minister van Cultuur
Vorming en Welzijn
Martelaarsplein 7
1000 Brussel

Mechelen, 25 november 1998

Geachte Heer Minister,

Via een persbericht van 20 november jl. vernamen wij dat de sociale partners de bevoegdheid van de gemeenschappen inzake de kinderopvang niet erkennen en dat de gelden van het federale fonds FCUD voor 80 % naar Franstalige initiatieven gaan.

Bovendien zou u verklaard hebben dat de Vlaamse regeringscoalitie geen middelen heeft om in te gaan tegen de weigering van de sociale partners om vermelde gemeenschapsbevoegdheid te erkennen.

Wij kunnen onmogelijk aanvaarden dat u zich zou neerleggen bij deze bevoegdheidsoverschrijding van de sociale partners en vragen u dringend een initiatief te nemen om het Vlaams parlement en dus de Vlaamse regering de toegekende bevoegdheid over de kinderopvang onmiddellijk en onverkort in al zijn facetten te laten uitoefenen.

Met de meeste hoogachting,
Bestuur van het AK-VSZ

VGJV -Bezoek

Tervuren – Afrika Museum

Magisch Marokko

zaterdag 20 februari 1999 om 14.15 uur

Antwerpen – Museum voor Schone Kunsten

Anton Van Dijck - Herdenking

zaterdag 15 mei 1999 om 14.00 uur

Autocar uitstap

Rijsel - Palais des Beaux-Arts

Goya, un autre regard

&

- Septentrion

Estampes japonaises- Hokusai

zondag 7 maart 1999

Autocaruitstap

Duisburg -

Lehbruch Museum

&

Essen

Villa Hügel – Korea, Die Alten Königreiche

zaterdag 12 juni 1999

Voor inlichtingen en ticketreservatie gelieve eerst contact op te nemen
met het secretariaat van het VGV
Ergo de Waellaan 3 – 2100 Deurne-Antwerpen
Tel/fax: 03/322.28.50

Wij bezoeken nog

Brussel

I. Museum Schone Kunsten: **Ensor retrospectieve**

II. Jubelpark Museum: **Indian Summer
(De eerste naties van Noord-Amerika)**

Oostende

Museum Moderne Kunst
Fritz van den Berghe retrospectieve

Nog aan te raden

Amsterdam

Rijksmuseum

Beeldhouwer Adriaen de Vries (1556-1626) tot 14.3.1999

Nieuwe Kerk

Schittering van Spanje (17 de eeuw) tot 8.3.1999

Brussel

Koninklijk Museum Schone Kunsten

Gezondheid en reclame – Twee eeuwen affiches tot 21.3.1999

Mechelen

Cultureel Centrum A. Spinoy - **Rik Wouters** tot 11.4.1999

Oostende

Feest en Cultuurpaleis - **Ensor: De foto's en de roem** tot 2.5.1999

Antiekbeurzen

Gent - Sint Pietersabdij

Gilde van Vlaamse Antiquairs van 23 tot 31 januari 1999

Brussel - P.S.K.

44ste Antiekbeurs van België van 5 tot 14 februari 1999

Te onthouden data

7 maart	Per autocar naar Rijsel - Goya Tentoonstelling - Septentrion – Estampes japonaises
2 mei	62 ^e ANZ-Zangfeest – Sportpaleis Antwerpen “ Geen macht die ons stuit ”
15 mei	vgv-hoogfeest te Antwerpen A. M.S.K. – Van Dijck tentoonstelling B. De Jachthoorn - Jaarvergadering - Academische Zitting - Banket
12 juni	Per autocar naar <u>Duisburg</u> Lehbruch Museum <u>Essen</u> Villa Hügel Korea tentoonstelling
11 juli	Samen met de 11-daagse Vlaanderen-Europa
29 augustus	Diksmuide - 71^e Ijzerbedevaart

RAAD VOOR ADVIES

Dr. J. Daels, Vlaams Kruis
Dr. E. De Bleeker, voorzitter VVMV
Prof. Dr. L. Denis, V.U.B.
Prof. Dr. W. Dierick, RUCA
Dr. C. Geens, W.V.V.H.
Dr. Ridder K. Goddeeris, KULAK
Prof. Dr. A. Gyselen, K.U.Leuven
Dr. J. Huyghe, Kon. Acad. Geneeskunde
Dr. Baron P. Janssen, Beerse
Prof. Dr. P.G. Janssens, Inst. Trop. Geneesk.
Prof. Dr. B. Van Camp, V.U.B.
Prof. Dr. K. Van Camp, U.I.A.
Dr. R. Verhaert, V.V.K.
Prof. Dr. R. Verwilghen, K.U.Leuven

RAAD VAN BESTUUR

Voorzitter: Prof. Dr. E. Ponette
Ondervoorzitter: Dr. R. Vermeulen*
Secretaris: Dr. J. Van Meirhaeghe
Penningmeester: Dr. J. Dockx
Tijdschrift: Dr. R. de Beule**
Dr. J. Gyselinck, Dr. J. Van Meirhaeghe
Cultuur: Dr. R. de Beule**
Leden: Prof. Dr. D. Blockmans, Dr. E. De Sutter, Dr. P. Hollaert, Dr. R. Lenaerts*, Dr. J. Peremans, Dr. K. Seghers, Dr. J. Van Boxelaer, Dr. L. Weygant

* oud-voorzitter

** ere-voorzitter

Uitgave van het VGV

- Redactieraad: Dr. J. Van Meirhaeghe, Koolkerkesteenweg 76, 8340 Oostkerke
Dr. R. de Beule, Beukenlaan 24a, 2020 Antwerpen
Dr. J. Gyselinck, Dr. R. Lenaerts, Prof. Dr. E. Ponette
- Verantwoordelijke uitgever: Dr. J. Gyselinck, Karmelietenstraat 102, 2600 Berchem
- De gepubliceerde bijdragen verschijnen onder de verantwoordelijkheid van de auteurs
- Drukkerij Jules De Winter, Kleine Markt 13, 2000 Antwerpen, Tel. 03/232.20.22, Fax. 03/225.15.84